

Potozky László

ÉGÉSTERMÉK

REGÉNYRÉSZLET

Mikiegér visszavonta a terrortörvényeket, Nikka szerint viszont nem vagyunk boldogok, mert a régi alkotmány szóba se került. Annak se örül, hogy Kaczor benyújtotta a lemondását, unottan hallgatta a livestreamen, hogy *létezik politikailag aktív és politikailag passzív szolgálat, és úgy érzem, számomra eljött a passzív szolgálat ideje, ezért visszaadom belügyminiszteri megbízatásomat, remélve, hogy megbékélést hozok a szívekbe, és abbamarad a kódobálás. Porhintés, legyintett Nikka, beáldozta a főnök bűnbaknak, én meg arra gondoltam, hogy jól tette, emiatt a fasz miatt kellett egyszer két és fél órán át várakoznom az ügyeleten, most ismertem fel pofáról, ő találta ki annak idején, hogy csak recept alapján lehessen alkalom utáni tablettát venni. Mikiegér a Polgári Koalíció vezetőinek és a nemzeti oldalnak is üzent, kerakasztalhoz hívta őket, konzultációk révén hatékonyabban enyhíthetnénk a közéleti válságot, de a Péká és Betmen külön-külön nemet mondtak, békejobbnak álcázott lekenyerezés ez, nem kérünk a mutyiból, mire Mikiegér, tipikus ellenzéki hálátlanság, ha a kormány érvénytelenít egy intézkedést, rögtön az egész alkotmány kéne, képtelenség olyanokkal érdemi munkát végezni, akiknek fontosabb a saját sértődöttségük, aztán véletlenül kettéroppantotta a töltőtollat, amivel a sajtótájékoztató alatt játszadozott. Utána a rendőrfőparancsnok vette át a szót, *semmilyen eljárás nem fog indulni azok ellen a kint tartózkodók ellen, akik önként elhagyják a belvárosi erődítményrendszert, ahogy eddig is kizárólag a valóban közveszélyes elemek ellen léptünk fel.**

Gondolkoztam rajta, mi lenne, ha megpendíteném Nikkának, hogy lassan visszavehetnénk a konrádterezésből, és végre egymással is kezdhethetnénk valamit, de tüntetünk tovább a régi alkotmányért meg a kormány lemondásáért. Pedig fölöslegesen keringenek drónok a Konrád felett, légifelvétel nélkül is tiszta sor, hogy gyérül a tömeg, és mintha az emberek dühe is gyengülne, kikaparja a torkokból a fagy a patriotizmust. Békés, befagyott háborús övezet lett a belváros, két nap se kellett, hogy csomóan lelépjenek a brigádunkból, megunták a katonásdit, nem hiányoznak senkinek. Az olyanokat, mint ők meg én, akik tartalékban vagyunk, külsősnek nevezik az igazi kopaszok, és ezek közül a külsősök közül se nagyon spanoltam senkivel,

nekik túl belsős voltam, és különben is, nemsokára hátha vége lesz. Akik maradtak, azokat már megismerem valamennyire a fejformájukról, és ha nincs rajtuk símaszk, nem is annyira egyforma az arcuk, a nevüket viszont nem jegyeztem meg, semmi értelme. Köszönnek és szólnak két szót az emberhez, de ha nem vagy született őshazafi, akinek lélekből jön a kopaszág, esélyed sincs, hogy összehaverkodj velük.

Unatkozunk mindannyian, a legtöbben telefonoznak és elvannak a saját fejükben. Én a barikád tetejéről figyelem a rohamrendőröket, épp váltás van náluk, hátulról jönnek előre az újak, egy teljes sor egyszerre, lógatják a fejüket, mint valami fáradt bogarak. Mellettem a szkinhedek Youtube-oznak, böködik az ujjukkal a képernyőt, *te, az ott nem én vagyok? megmondtam, hogy ne nyúlj hozzá, megint lepause-oltad!* Egyiküknél tablet van, valamelyik frissebb ütközet megy rajta, egy rendőr fekszik a földön, és valaki kockakővel üti, nem emeli magasra a kezét, inkább csak nyomkodja a rendőr pofájához a járdapiskótát, amíg a rendőr hirtelen fel nem ugrik a földről, és menekülni nem kezd. Szemből filmezték és mobillal, de bármennyire szar a felvétel, az úgylis látszik, hogy az orra az álláig le van csúszva, pép az arca, nem is szalad sokáig, belőle vagy másból tör fel az a csatakiáltásszerűség, amikor elzuhan, nem tudom. A kockakő jobbról érkezik a halántékához, a tabletes csávó többször visszatekeri, lelassítja, képkockáról képkockára nézi, *ilyet nem baszott a huszonegyedik század, röhög, headshot!*

A Youtube automatikusan teszi be a következő klipet, ebben is ugyanaz van, csak most egy tüntetőn dolgoznak bakancssal meg gumibottal. A kopaszok elnémulnak, mintha így szurkolnának a földön heverő csávónak, hogy keljen fel, hogy ne hagyja magát a rendőröknek, szóltanul pislognak, harminc másodperc sincs a felvétel, de már a vége előtt kiszakad valamelyikből az üvöltés, *nézd meg, mit csinálnak, leszakad a lépe, hát moccanni se tud, geci kékek!* Az a facsemete az első kézügybe eső dolog, amit meg tud ragadni, gyökerestől tépi ki, megpördül vele, mint egy kalapácsvető, és elengedi a velünk szemben levő rendőrsorfal felé. *Gyorsan egy Molotovot!*, kiáltja, vacakol az öngyújtóval, *dobjad már, adjál nekik!*, gerjednek be a szkinhedek, a csávó meg úgy tesz, mintha a rohamrendőrök felé hajítaná, de a barikád elé, a gumik közé vágja. Lángra kapnak, ropog a tűz, és a fejem fölé ér, zsebre dugott kézzel toporgok, akár ki is éghetnék agyagbábunak.

*

Nem láttad Kagimot?, hív fel Nikka, nem, mondom, miért? Tegnap este óta sehol nincs, nem lehet elérni se Facebookon, se telefonon. Előkerül majd. Jaj, tuti nincsen semmi baj, néha el kell vonulnia egy kicsit, nem mutatja, de őt is megviselik az ilyen Banich-féle karaktergyilkosságok, amúgy láttad azt a csecsemő-témát? Arra érkeztem ki a barikádhoz ma reggel, hogy keleten, valamelyik szélső, határ menti megyében egy disznó megevett egy kisbabát, velem egyidős lehet az apa meg az anya, tipikus herbálfejűek vakolatlan, sáros házfalak közt, sípolnak a szavaik, amikor a kamerába beszélnek, nincs több foguk, mint a megmaradt két gyereküknek. Óvodába járnak, szipogja a nő, azt a disznót egész télen ettük volna, de pocskba ment mind, a csávó meg hogy olyan nincs, hogy ne reteszelve be az istálló ajtaját, biztos letörött a drót, az állat meg éhes volt, mert nincs mit enni adjak neki, és nem tudta, hogy nem szabad bejöjjön a házba. Kitor belőle a zokogás, jaj, édes kisfiam, mi lesz velünk így, csak átugrottam a szomszédba a sógoromhoz, és mire visszajöttem, tiszta vér lett a szoba. Ezután hívták a mentőket?, kérdezi a riporter, igen, feleli a nő, de a rendőr jött előbb, épp hogy benézett a küszöbről a házba, és lőtt, kétszer, fejbe az állatot, annak is folyt a vére. Ide vezetett a szociális vívmányok Szabisz általi leköpése, kommentálták a Polgári Koalíció-sok, igen, miniszterelnök úr, ön elvette a mélyszegényektől a minimális támogatást is, és robotoltatássá aljasította a közmunkát, de mi vissza fogjuk adni az embereknek, ami az övék! A kormányváltás után senki se lesz annyira kisebbségi, mondta Betmen, hogy alanyi jogon járjon neki állami segély, az embereknek elégük van az élőködésből.

Egész nap ilyen közvetítéseket hallgatok, innen a barikádtól már nem látszanak a ledfalak, olyan vastag a füst. Még mindig égnek a gumik, a szkinhedek is laposakat pislognak, az elején nemzetiszínűre voltak mázolvá az arcaik, most viszont csak szimplán kormosak. Ismét megszólal a zsebemben a telefon, Nikka az, nehezen értem, mit mond, levegőt se bír venni a hüppögéstől. Legalább lejött a nevem nyomtatásban, nem semmi ezekben a netes időkben, vigyorgott Kagim, és legyezgette magát Banich cikkeivel, ez jut eszembe, amikor Nikka harmadszor is elismételi, mi történt, és arra gondolok, hogy így jár az, akinek mindenhol ott kell lennie, ahol egyet fíngik egy kopasz. Kagimot hivatalosan eltűntnek nyilvánították, a szülei vannak a tévében, negyvennyolc órája nem tudják elérni, kérünk mindenkit, akinek bármilyen információja van, hogy haladéktalanul jelentkezzen.

A lakása ajtaja zárva, odabent dulakodásnak semmi nyoma, a Konrádon látták utoljára, aztán felszívódott. Nikkáék hiába mentek be a rendőrségre, senki se állt szóba velük, egyik asztaltól a másikhoz küldték őket, mert hogy nem hozzátartozók, hiába magyarázták, hogy a szakkollégiumtól vannak, a nyomozók csak ingatták a fejüket, *oktatási intézményekkel nincs mit kezdjünk, sajnáljuk*, majd kiadtak egy közleményt, *emberrablás alapos gyanúja áll fenn. Ez a Banich-féle gyűlöletbeszéd, borult ki Nikka, két cikk, és máris több fronton kezdenek rád vadászni, elvihették a neonácik, elvihették a samurájok, elvihették a titkosszolgák, biztos be akarják szervezni informatornak.* Üresen vigasztalják egymást a bölcsészek, ki se látnak a kétségbeesésből, beterítik a Facebookot Kagim portréjával, Nikka könnyezik, *elvették tőlünk a forradalmat, idezúdult ez a hulladékneptés, azért történnek ilyenek, hogyan harcoljunk a demokráciáért, amikor pont arról szól, hogy ennek a csöcseléknek is szava van benne, és bazmeg, ugyanannyi, mint nekünk!*

Menjünk hozzátok, akaszkodik belém este, úgyse voltál otthon egy hete. Negyedóra, amíg kivergődünk a térről, de hiába várunk még egy annyit, nem jön busz, végül gyalog indulunk haza, Nikka alig vánszorog. *Figyi, lehetne egy kérésem?*, kérdi, *persze, felelem*, mire Nikka, *Bullernek vajon nincs olyan rendőrismerőse, akinél lehetne Kagimról érdeklődni, biztos eltitkolnak valamit. Nem hiszem*, mondom, de Nikka folytatja, *esetleg belenézhetne az adatbázisba, hm? Nem lehet*, kérdezem, *hogy Kagim egyszerűen elbújt pár napra, legjobb marketing a hiány. Ó nem műmájer*, mondja Nikka, és különben is, *az ilyen lépéseknél legalább nekem mindig szólt, olyat nem csinálna, hogy nem értesít, szóval beszélj Bullerrel? Oké, ha nem alszik*, mondom.

A szobámban rögtön végigdől az ágyon, és elnyomja az álom, szerencsére se anyám, se Buller nem ébredt fel, kimegyek májkrémes kenyeret kenni a konyhába, vágok hozzá sajtot is. Éjfél körül van, most nem a tüntetők, hanem a távfűtés hortyog a fülemben, hirtelen mozgást hallok az előszobából, *hát te hogyhogy itthon?* Buller az, mosolyog és megszorítja a vállam, *megmondtam, ne egyél tíz után, elhízol, tesó. Attól nem tartok*, mondom, *a te dolgozol, feleli, a csajszi-val mi van, hogy is hívják?* A szájam elé emelem az ujjam, *pszt, Nikka, ott alszik a szobámban. Ja*, mondja Buller, és a terítő rojtjával babrál, *te, ő ugye ilyen liberális? Egy kicsit*, mondom, *nem nagyon. De ugye nem jár ki a Konrádra hülyéskedni? Dehogyan. Akkor jó.*

Befejezem a kajálást, *téged is kiküldtek a tüntetők ellen?*, kérdem, Buller felnevet, *miért, félsz, hogy félrugdoslak? Hagyjál már. Pardon nélkül megtűnélek, tényleg, ezért viselünk sámaszkat, ők is meg mi is, kiiktatja az emberi faktort a dologból, fogalmam sincs, kinek csapok oda, könnyebb így.* Kivesz egy

rúd tojásfehérjét a hűtőből, megbontja, *a cégnél mi a helyzet? Semmi extra, felelem. Mennek a fuvarok? Mennek. Most, hogy az utcán bunyóznak, jobban rágyúrnak az emberek, mi? Ja.* Buller hangosan rág, *nem polgárháború kell ide, legyenek előrehozott választások, csak el kell dugni az öregek személyiét, hogy ne tudjanak szavazni, figyeld meg, jobb lenne minden, pénzed van? Van,* mondom. Benyúl a zsebébe, *azért ezt tedd el, bátyus.* Ülök egy darabig még a konyhaszéken, bizsereg a fejbőröm, ahol megborzolta a hajam, aztán lefekszem. Hajnalban felriadok, Buller korán megy el, hallom, amint becsukja maga mögött az ajtót, nem tudok visszaaludni.